

دریچه

با اقتباس از یک رمان ایتن هاوک بازیگر یک سریال کارآگاهی شد

همدلی | ایتن هاوک در یک سریال کوتاه که برای شبکه شوپایم در دست تولید است، به نقش آفرینی پرداخت. به نقل از وب‌پایته، ای تن هاوک در سریالی کوتاه با عنوان «سفیدها» نقش آفرینی خواهد کرد. این سریال که با اقتباس از رمانی به همین نام نوشته ریچارد پرایس ساخته می‌شود بر مبنای این ایده شکل می‌گیرد که هر کارآگاهی توسط نهنگ سفید خود ششکار می‌شود و این قاتلی است که به دلیل ناتوان بودن سیستم قضایی از مجازات در رفته است. در این داستان بیلی گریوز که هاوک نقشش را بازی می‌کند، زمانی ستاره بخش خود و عضو سابق گروهی از پلیس‌های سرشناس با نام «غازهای وحشی» بوده که حالا به بخش دیگری منتقل می‌شود و یک پرونده قتل به‌ظاهر ساده همه سابقه شغلی، دوستی‌های قدیمی و خانواده او را تهدید می‌کند. ژز باتورتو نویسنده برنده جایزه تونی که فیلم‌نامه‌هایی چون «فورد برابر فراری» و «اسپکتر» را نوشته، کار نویسندگی و تهیه‌کنندگی اجرایی این سریال را بر عهده دارد. هاوک پیش‌ازاین نیز در یک سریال کوتاه دیگر با عنوان «پرنده خوب خداوندگار» برای این شبکه کابلی بازی کرده بود و سال ۲۰۲۰ با اقبال زیادی هم روبرو شده و نامزدی گلدن گلوب را هم کسب کرده بود. ای تن هاوک به‌تازگی در سریال «شوالیه شب» مارول برای شبکه دیزنی پلاس هم بازی کرده است. این بازیگر در طول دوران کاری‌اش چهارنامزدی اسکار کسب کرده که شامل بهترین بازیگر نقش مکمل برای «پسربچی»، بهترین بازیگر نقش مکمل برای «روز تعلیم»، بهترین فیلم‌نامه اقتباسی برای «پیش از غروب» و «پیش از نیمه‌شب» بوده است.

از سوی انتشارات روزنه‌کار «راهنمای فیلم سینمای ایران» به چاپ دوم رسید

همدلی | جلد نخست کتاب «اهنمای فیلم سینمای ایران» توسط انتشارات روزنه‌کار به چاپ دوم رسید. جلد نخست کتاب «راهنمای فیلم سینمای ایران» که در ۵۱۷م‌دخ‌به بررسی، تحلیل و نقد برگزیده فیلم‌های سینمای ایران در سال‌های ۱۳۰۹ تا ۱۳۶۱ پرداخته است، به چاپ دوم رسید. در چاپ جدید این کتاب، مقدمه و همچنین کتاب تازه‌ای درباره برخی فیلم‌ها به متن افزوده‌شده است. «راهنمای فیلم سینمای ایران» را می‌توان ادامه مسیری دانست که حسن حسینی پیش‌ازاین با انتشار مجموعه «درس گفتارهای «فیلمفارس»» آغاز کرده بود. تفاوت مهم این کتاب با سایر نمونه‌های مشابه که پیش‌ازاین منتشرشده‌اند، بخش «نقد فیلم» است که حاصل این پژوهش پنج‌ساله را به تاریخ‌نگاری سینمای ایران از خلال فیلم‌ها بدل کرده و در آن آثار سینمایی به‌عنوان متن، در قالب منتقدان سینمایی و پژوهشگرانی همچون خسرو دهقان، بهزاد رحیمیان، علیرضا محمودی، علی قلی‌پور، بهداد آندامینی و علی پاپلی یدی نیز با حسن حسینی همکاری کرده‌اند. چاپ دوم این کتاب با ۸۲۰ صفحه منتشرشده است.

نمایشی که همه بازیگرانش زندانیان هستند آخرین اجرای تئاتر خیابانی «تمام شد» در محوطه باز تئاتر شهر

همدلی | تئاتر خیابانی «تمام شد» آخرین اجرای خود را امروز پشت سر خواهد گذاشت. این نمایش امروز اجرای پایانی خود را در محوطه باز تئاتر شهر پیش روی علاقه‌مندان قرار خواهد داد. «تمام شد» به نویسندگی خالد قاطع و کارگردانی پارسوا پاکیزه کاری از واحد هنری زندان تهران بزرگ است و در نوزدهمین جشنواره تئاتر زندان‌های کل کشور در شهر قزوین توانست عناوین برتر این رویداد را به خود اختصاص بدهد. این نمایش عنوان نخست را در بخش نویسندگی نوزدهمین جشنواره تئاتر زندان‌های کل کشور به دست آورد، علاوه بر این در بخش کارگردانی هم مقام دوم به این تئاتر رسید. مقام سوم در بخش موسیقی و بازیگری این رویداد هم دیگر عناوین تمام شد در جشنواره تئاتر زندان‌های کل کشور بود. این نمایش، در طول روزهای گذشته در محوطه باز مجموعه تئاتر شهر اجراشده است. نکته جالب درباره این تئاتر خیابانی آن است که همه بازیگران آن زندانیان هستند و این نمایش با موضوع دفاع مقدس حضور داشته‌اند. «تمام شد» از ۱۶خردادماه نمایش خود را در محوطه باز مجموعه تئاتر شهر آغاز به کار کرده و اجرای آن تا ۲۸خردادماه یعنی امروز عصر ادامه دارد. علاقه‌مندان به تماشای این نمایش می‌توانند امروز از آخرین اجرای آن را در محوطه باز تئاتر شهر تهران به تماشا بنشینند.

فرهنگ وهنر

یادداشتی بر نمایشنامه «به دوزخ ... ای بی گناهان» نوشته بختیار علی

شاید این جهان، برزخ جهانی دیگر باشد

جنایت مجازات نمی‌شود. در اینجا فقط با احساساتمان کار دارند. هر چه بیشتر احساس گناه کنیم، ازنظر مسئولان بهتر می‌توانیم به انسان و شهروندی خوب بدل شویم. نمایشنامه «به دوزخ ... ای بی گناهان» متکی بر پرداخت‌های داستانی‌ای است که در آثار داستانی بختیار علی نیز با آن مواجه بوده‌ایم و می‌توان تأثیراتی از تکنیک‌های گشت‌وگو در نمایش و پیشبرد داستان را به‌شویبه سارتر در آن دید. گفت‌وگوها به جریان‌هایی پر از چالش تبدیل می‌شوند که اجبار اجتماعی بر آن‌ها سایه افکنده است و خواننده را به فکر وامی‌دارند. سنججهی روحی که در مصطفا وارد می‌شود او را به قیامی شخصی وادار می‌کند، نپذیرفتن گناه‌کار بودن و سپس تن دادن به گناهی دروغین که از طریق آن به مرگ برسد، قیام انسانی است که هرگز از وجدان خود فاصله نمی‌گیرد و خلاف جهت تاریخ بشر قدم برمی‌دارد. در بخشی از نمایشنامه خطاب به مصطفا می‌خوانیم؛ متأسفانه به ما آمده‌ها یساز نداده‌اند چگونه از گناهانمان بگوییم، از هابیل و قابیل فقط پنهان کردن گناهانمان را آموختهایم. تاریخ آدمی بی‌روند در جنایت و گناه‌کار بودن همیشگی است که مدام پنهان می‌شود، و در برابرش سکوت اختیار می‌شود... این طور نیست؟ و این گونه است که مصطفا به این نتیجه می‌رسد که حالا که همه گناه‌کار شدیم دیگر اندیشیدن به جهانی آرمانی، بی‌معناست و جهانی که دیگر برای رسیدن به مدینه فاضله‌اش امید نیست، به چه کار می‌آید؟! آیا باید آن را به حال خود رها کرد و تن به سرسپردگی بیهودهاش داد یا با انکار خود، وجودش را به هیچ‌چیز هولناک‌تر از خوشبختی نیست چراکه در پس زیبایی خود، هیولایی نهفته

گناه از روز نخست در تاریخ ادبیات مکتوب جهان نقش بسزایی داشته است. شخصیت اصلی این نمایش در گفتگو با همسرش که با دسیسه باز جوها و به‌قصد اقاع در پذیرفتن گناه، به نزد او آمده است می‌گوید چرا انسان احساس اطمینان می‌کند وقتی که می‌فهمد دیگران هم گناه‌کارند؟ چرا از دیدن گناهکاران لذت می‌بریم؟ چرا او نمی‌چسبد و مجازاتی بالاتر از جرمی که به آن مرتکب نشده است را طلب می‌کند. او جهان را پادارمانشهری غیرقابل تحمل می‌بیند که در ایدئولوژی‌های نافی و نظام‌های برخاسته از آن‌ها، استوار است و چنین جهانی را سزاوار بی‌گناهان نمی‌داند. در بخشی از این نمایشنامه مصطفا می‌گوید؛ اگر آدمی را کشتت‌اید، در اینجا برای خود

صلیب رنج کشیده می‌شود و تلاش پرومته‌وار او برای تن ندادن به پذیرفتن احساس گناه در برابر نظام نهادینه‌شده در جهان حاکم بر نمایش، از او قهرمانی قدیس می‌سازد که با مرگ خود به دوزخی می‌گریزد که در برابر این جهان، بهشت برین است. تراژدی «به دوزخ ... ای بی گناهان» در پرده‌های پایانی خود به بخش هولناک‌تری می‌رسد جایی که مقدر است گناهکاران پس‌ازآن که خود، حکم خود را تعیین کردند، و حکم آن‌ها مورد تأیید قاضی قرار گرفت، اینک مجری حکم نیز باشند. بازرس‌ها در گفتگویی اعتراف می‌کنند که شهروند، زمان گذراندن محکومیتش در زندان، احساس آزادی کند. مصطفا اما در برابر این خواسته اگرچه به‌ظاهر تن می‌دهد اما در حقیقت او سا تعیین حکم مرگ و اجرای آن زیر همه‌چیز می‌زند. او در برابر خواسته همسرش که از او می‌خواهد با احساسات حقیقی‌اش زندگی نکند، شبیه دیگر گناهکاران باشد و نقش خود را در این بازی دهشتناک بپذیرد، می‌گوید: خیلی تلاش کردم، اما نتوانستم ... مرگ را به این زندگانی ترجیح می‌دهم. او نمی‌تواند به این بازی تن دهد چراکه تصمیم او، تنها روزنه امیدی است که بختیار علی برای خواننده باز گذاشته است. آری، وقتی در جهانی زندگی می‌کنیم که به خاطر گناهان نکرده مجازات می‌شویم و به خاطر گناهان حقیقی پاداش می‌گیریم، دیگر چهره‌ای از حقیقت وجود نخواهد داشت و این جهان، سایه پیکار‌چهای دروغ و فریب را بر سرگذشت و سرنوشت ما گسسترده است. مصطفا، مرگ را به‌عنوان مجازات انتخاب نکرده است چراکه اساسا خود را بی‌گناه می‌داند، مرگ تصمیم اوست، تصمیمی که بیش از آن که به مرگ شبیه باشد به عصیان می‌ماند. ارتباط مصطفا و همسرش جمیله در نمایشنامه «به دوزخ ... ای بی گناهان» یادآور آدم و حوا است. جمیله در گفتگویی اشاره می‌کند؛ بشر از زمان آدم و حوا به‌ خاطر گناهیانی مجازات می‌شود که مرتکبش نشده است و در ادامه نقش بازرس‌ها را گره‌گشایی می‌کند که تنها در حال یادآوری این مسئله به ما هستند و شرایط باورپذیر بودن آن را بر ما مهیا می‌کنند. باین‌حال جمیله در مقابل این سیاست تمحیلی، تسلیم است. او گناهی زشت اما قلم خودش باورپذیر را انتخاب می‌کند، در ادامه برای اثبات آن می‌کوشد و لاجرم خود به آن گناه تن می‌دهد. گناه در وجود او نفوذ می‌کند و نهادینه می‌شود. پرده‌های شرم کنار می‌رود و در انتها می‌بینیم که دیگر او آن چنان پرسش‌ی که در این اثر پرسیده می‌شود جای تعمع دارد. آیا عدالت این است که آدم حتی ثانیهای فراموش نکند که گناه‌کار است؟ قاضی در پاسخ به این پرسش به نکته‌ای اشاره می‌کند که بختیار علی در رمان دیگرش به نام دریاں و جسدها نیز به آن مفصل پرداخته است. پاسخ قاضی این است؛ سابقا فقط ادیان این حقیقت را درک کرده بودند، حالا دولت‌ها و سیاستمداران هم درکش کرده‌اند. این حکمی است که قاضی به‌عنوان تصمیم‌گیرنده نظام حاکم بر جهان، در این نمایشنامه می‌دهد؛ جایگزینی سیاستمداران، حزب‌ها و ایدئولوژی‌های آن‌ها

با هر چه پیش‌تر نزد مردم مقدس شمرده می‌شد. پادشاهان و موبدانی که اطاعت از آن‌ها روزگاری جایگزین اطاعت از خداوند شده بود، اینک جای خود را به اطاعت از نظام‌ها داده‌اند و خواسته‌های احزاب تبدیل به تفکرات روزانه و شیوه زندگی بشر می‌شود. این مسئله دقیقاً فلسفه اصلی این نمایشنامه است، جایی که مصطفا در جدال با آن به هر چه شمار گناهکاران بیش‌تر باشد ما خوشبخت‌تر می‌شویم؟ شاید دلایل این باشد هم سبب می‌شود احساس کنیم شبیه هم هستیم. تفاوت بزرگی میان ما نیست. مسئله در این نمایشنامه عادی‌سازی گناهان سیستماتیک است. پذیرفتن گناه، در مهم‌تر از آن پذیرفتن احساس گناه، در مرحله اول خواسته‌ای است که بازجو‌ها از متهمان به بی‌گناهی طلب می‌کنند اما در ادامه از آن‌ها می‌خواهند که این گناه نیز به تأیید و شهادت نیز دارد. کم‌کم شخصیت‌ها به گناهی که ابتدا برای رهایی از بند به آن داده اوده می‌شود و گناه برای آن‌ها به عادت تبدیل می‌شود که نظام حاکم در نقش جهانی که در آن زندگی می‌کنیم، تعیین‌کننده آن بوده است. ویژگی سورتال بودن این نمایشنامه به آن این توانایی را می‌دهد که در هر بستر و جامعه‌ای قابل‌بررسی و تعریف باشد. موقعیت مکانی اثر نامعلوم و زمان در تعلیق است. تنها نشانی که از زمان در اثر می‌توان دید مدت‌زمانی است که انسان‌های متمم به بی‌گناهی در بازداشت به سر می‌برند و حکمی که پس از تأیید گناه و رسیدن به حس گناه‌کار بودن برای آن‌ها صادر می‌شود.

پرسش‌ی که در این اثر پرسیده می‌شود جای تعمع دارد. آیا عدالت این است که آدم حتی ثانیهای فراموش نکند که گناه‌کار است؟ قاضی در پاسخ به این پرسش به نکته‌ای اشاره می‌کند که بختیار علی در رمان دیگرش به نام دریاں و جسدها نیز به آن مفصل پرداخته است. پاسخ قاضی این است؛ سابقا فقط ادیان این حقیقت را درک کرده بودند، حالا دولت‌ها و سیاستمداران هم درکش کرده‌اند. این حکمی است که قاضی به‌عنوان تصمیم‌گیرنده نظام حاکم بر جهان، در این نمایشنامه می‌دهد؛ جایگزینی سیاستمداران، حزب‌ها و ایدئولوژی‌های آن‌ها

با هر چه پیش‌تر نزد مردم مقدس شمرده می‌شد. پادشاهان و موبدانی که اطاعت از آن‌ها روزگاری جایگزین اطاعت از خداوند

شده بود، اینک جای خود را به اطاعت از نظام‌ها داده‌اند و خواسته‌های احزاب تبدیل به تفکرات روزانه و شیوه زندگی بشر می‌شود. این مسئله دقیقاً فلسفه اصلی این نمایشنامه است، جایی که مصطفا در جدال با آن به هر چه شهاب حسینی، فکر می‌کند «الاولا» تا چه اندازه در جذب مخاطب موفق باشد، بیان کرد: «الاولا» مطلقاً فیلمی از جنس وحشت نیست، فیلمی است بین ژانری، قصه‌کو، بر برخی لحظات دلهره‌آور و عاشقانه. فکر می‌کنم با توجه به موفقیت‌های فراوانش در فستیوال‌های داخلی و خارجی و جوایز ارزنده فجر و فستیوال ونیز و آنچه تجربه ما از بازخورد مخاطب‌های مختلف این فیلم بوده‌است، بسیار به آن خوش‌بین هستیم که مخاطب فیلم راضی از سینما بیرون می‌آید. برادری در پایان درباره تبلیغات این فیلم سینمایی گفت: شرایط و هزینه‌ها حتی برای تبلیغات معمول سختی پیش می‌رود، به‌خصوص که بزرگ‌ترین رسانه ما هر روز بیشتر سر دشمنی با سینما دارد و هر روز از اهمیتش میان مردم کاسته می‌شود، امیدواریم با حمایت دولت و فضای مجازی و دوستان سینمایی بتوانیم خبرهای اکران فیلم را به گوش مخاطب برسانیم. اما مهم‌ترین تبلیغ چنین فیلم‌هایی توسط مردم اتفاق می‌افتد. مردمی که فیلم را به یکدیگر توصیه می‌کنند.

رویداد

در سفر وزیر ارشاد به اصفهان پیرمرد شهرضایی نشان درجه‌یک گرفت

همدلی | محمدمهدی اسماعیلی در حاشیه سفر استانی به استان اصفهان به دیدار حسینیعلی شعبانپور پدر شهید محمودرضا شعبانپور و پیشکسوت خودآموخته آواز ایرانی رفت. به نقل از مرکز روابط عمومی و اطلاع‌رسانی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، محمدمهدی اسماعیلی، با حضور در محل زندگی حسینیعلی شعبانپور پدر شهید محمودرضا شعبانپور واقع در ۱۰کیلومتری شهرستان شهرضا با این هنرمند پیشکسوت خودآموز دیدار و گفت‌وگو کرد. وزیر فرهنگ در این دیدار از اهدای نشان درجه‌یک هنری به این هنرمند در آینده‌ای نزدیک خبر داد و گفت: شرایطی فراهم خواهد شد که حسینیعلی شعبانپور از خدمات مرتبط با صندوق اعتباری هنر هم بهره‌مند شود. حسینیعلی شعبانپور پدر شهید محمودرضا شعبانپور هنرمند خودآموخته ۸۶ساله‌ای که به‌تازگی انتشار فیلمی از آوازخوانی‌اش در فضای مجازی موردتوجه قرار گرفته است در ۱۰کیلومتری شهرضا به‌تنهایی زندگی می‌کند و به گفته خودش دستنگاه‌های موسیقی ایرانی را به‌خوبی می‌شناسد و از جوانی آواز را به‌صورت خودآموخته تمرین کرده است.

عکاس ایرانی برنده جایزه بین‌المللی شد
جایزه هنرهای تجسمی فلوشیپ
آلپاین در دستان آرمن امیریان

همدلی | آرمن امیریان هنرمند عکاس ایرانی برنده جایزه هنرهای تجسمی ۲۰۲۲ فلوشیپ آلپاین بریتانیا شد. این هنرمند عکاس جوان آخرین حضور جهانی خود، توانست با عکس «قیاس» جایزه هنرهای تجسمی ۲۰۲۲ فلوشیپ آلپاین بریتانیا را از آن خود کند. فلوشیپ آلپاین به‌صورت سالانه برگزار می‌شود اما به دلیل بیماری کرونا، دوره قبلی آن سال ۲۰۱۹ برگزارشده بود. این رویداد ماه اوت ۲۰۲۲ مصادف با مردادماه ۱۴۰۱ برگزار خواهد شد. عملکرد فلوشیپ به این صورت است که هنرمند و اثرش را در یک سال موردبررسی قرار می‌دهد و از برای برگزاری نمایشگاه حمایت می‌کند و به او جایزهای تعلق می‌گیرد. بنیاد آلپاین که با هدف کشف استعدادهای نوظهور و ایده‌های ناب، از هنرمندان و مؤلفان پیش‌رو در هنر، ادبیات و فلسفه حمایت می‌کند، در جدیدترین دوره‌ی خود از میان دو هزار شرکت‌کننده، آرمن امیریان و اثر وی را به‌عنوان یکی از دو برنده‌ی اصلی جایزه و هنرمند منتخب سال ۲۰۲۲ بنیاد آلپاین انگلستان معرفی کرد. این فلوشیپ با همکاری مرکز هانا آرت آمریکا، در گردهمایی و نشست سالانه‌ای که در تابستان برگزار می‌شود، امسال با موضوع «زادی» نگاهی تازه به این مفهوم، به جهان پیرامون انسان و تأثیر اعمال ما بر چگونگی شکل‌گیری زندگی در عصر حاضر را به چالش خواهد کشید.

در خانه هنرمندان برگزار می‌شود
از فقدان انسان‌ها تا زیبایی طبیعت

همدلی | گالری‌های خانه هنرمندان میزبان نمایشگاه عکس «ملال فقدان» و نمایشگاه نقاشی «تجربه‌های آب و رنگ» می‌شوند. به نقل از روابط عمومی خانه هنرمندان ایران، گالری‌های خانه هنرمندان ایران از ۲۷خرداد میزبان دو نمایشگاه تجسمی می‌شوند. نمایشگاه عکس فاطمه خواجه‌نوری با عنوان «ملال فقدان» در گالری محیطی باغ هنر خانه هنرمندان ایران برگزار می‌شود. عکس‌های «ملال فقدان» برگرفته از تجربه شخصی عکاس است، این عکس‌ها روایتگر از دست دادن انسان‌ها و باقی ماندن نشانه‌های آن‌هاست. این نمایشگاه به مدت شامل ۲۰ عکس است، از ۲۷خرداد تا ۲۷تیر به مدت یک ماه در معرض دید مخاطبان قرار می‌گیرد. همچنین مراسم افتتاحیه «ملال فقدان» ساعت ۱۷ روزه جمعه ۲۷خردادماه برگزار می‌شود. همچنین نمایشگاه نقاشی هومن جعفر کرمانی با عنوان «تجربه‌های آب و رنگ» در گالری پاییز برگزار می‌شود. این نمایشگاه شامل تابلوهایی از طبیعت و منظره به شیوه نقاشی با آبرنگ است که از ۲۷خرداد تا ۲۷تیر (علازه روزهای شنبه) از ساعت ۱۶ تا ۲۰ میزبان علاقه‌مندان است. افتتاحیه نمایشگاه «تجربه‌های آب و رنگ» ساعت ۱۷ روزه جمعه ۲۷خرداد برگزار شد.